



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἑννιακόσα
κι' ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ καὶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἑννέα Δεκεμβρίου,
σάχλα Βουλευτηρίου.

Δεκαπέντε κι' ἑπτακόσα,
πολλὰ λόγια, λίγα γρόσα.

Ῥυμος πατριωτικὸς καὶ κωλυσιεργικὸς.

Ὅποτεν γλείφης γιὰ καιρὸ
τὸ μέλι τῆς Ἀρχῆς
κι' ἔχεις γλωσσίδι κορτερό
γιὰ νήσεις ἀτυχεῖς.

Ὅποτεν λὲς πῶς κυβερνᾷ τὸ κράτος ἰσοζύγιον
καὶ τάξις κι' εὐπραγία,
τότε 'στοὺς ἔξω μένοντας τί μένει καταφύγιον;
ἡ κωλυσιεργία.

Ὅποτεν τὸ Ρωμαῖκο τὸ τρῶς ἐσὺ καλὰ
καὶ τὸ θαρρεῖς Ἀλάσκα,
κι' ἡ στρουγγα σου γελᾷ
καὶ τόσοι μένουν χάσκα.

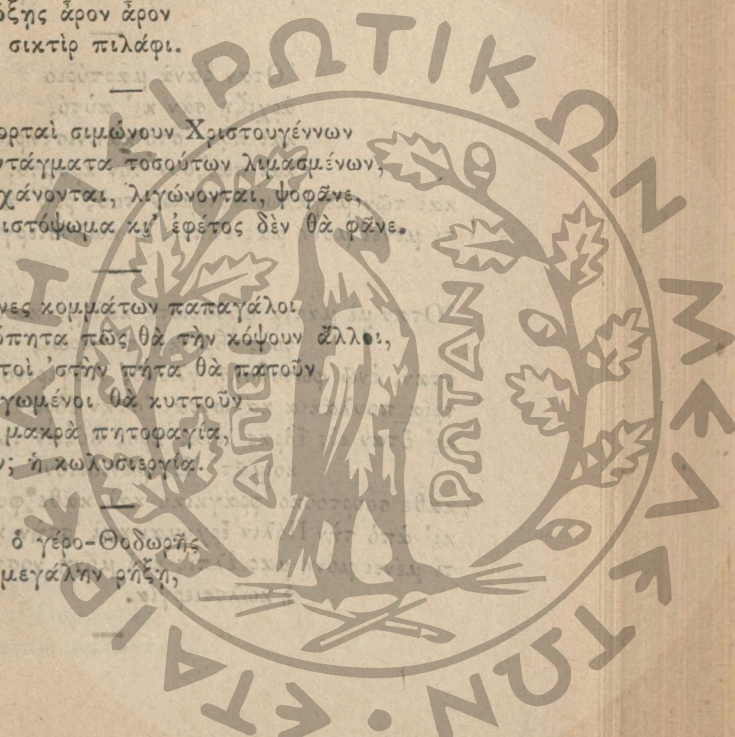
Ὅποτεν πλειονοψηφῆς κι' εἶσαι δεδηλωμένη
σεπτὴ καὶ τρισαγία,
τί μόνον καταφύγιον 'στοὺς ἄλλους ἀπομένει;
ἡ κωλυσιεργία.

Ὅταν πολὺν αἰσθάνεται λιμοῦ παροξυσμὸν
κάθε πεινῶν σαλιάρης,
ὅταν τὸν πολυπόθητον Προϋπολογισμὸν
ἐπαπειλῆς νὰ πάρῃς,
καὶ τὴν Βουλὴν τῶν γλέρων,
καθὼς ὁ νόμος γράφει,
νὰ διώξῃς ἄρον ἄρον
μὲ τὸ σικτίρ πιλάφι.

Ὅταν καὶ πάλιν ἑορταὶ σιμώνουν Χριστουγέννων
καὶ βλέπουν τὰ συντάγματα τοσούτων λιμασμένων,
ποῦ γιὰ Καυβέρνο χάνονται, λιγώνονται, ψοφᾶνε,
πῶς τῆς Ἀρχῆς Χριστόψωμα κι' ἐφέτος δὲν θὰ φᾶνε.

Ὅταν μεγαλορρήμονες κομμάτων παπαγάλοι
βλέπουν τὴν Βασιλόπητα πῶς θὰ τὴν κόψουν ἄλλοι,
κι' αὐτοὶ 'στὴν πῆτα θὰ πατοῦν
καὶ λιγωμένοι θὰ κυττοῦν
ὅσους ἐπαπαχύνε μακρὰ πητοφαγία,
τί μένει καταφύγιον; ἡ κωλυσιεργία.

Ὅταν ὁ γέρο-Θεόδωρος
φωνὴν μεγάλην ρήξῃ,



πού νέον πόλεμον θαρρείς
πῶς θὰ ξανακηρύξη.

“Όταν βρυχάται τῶν θεσμῶν τὸ πολὺν θηρίον
πῶς ὅποιος τὸ Πολίτευμα κι’ ἀκρὸν δακτύλῳ θίγει
μεταλαμβάνει τῶν σεπτῶν κι’ ἀχράντων μυστηρίων,
καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τοὺς διατρέχουν ρίγη.

“Όταν θεμοζήτηματα διερευνῶμεν ἄλυτα,
ὅπότεν κι’ ἄλλα τῆς Βουλῆς τζιτζίκια περιάλητα,
ὅπου μὲ λόγια τρέφονται μονάχα καὶ δροσιὰ,
‘στὰ βήματα’ ἀνεβαίνουν,
κι’ οἱ περιάλητοι θεσμοὶ, πού ‘γίνηκαν τουρσιὰ,
μέσ’ ἀπ’ τὸ ξύδι ‘θγαίνουν.

“Όταν ἀρχίζει τῶν θεσμῶν ἡ τραγικὴ παρὰτα
καὶ στρώνεται συμπόσιον ἀπὸ θερμοσαλάτα,
κι’ ἡ γλῶσσα δηλητήρια σκορπίζει τῆς Βοργία,
τί μένει μόνη μας ἐλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν, ἐνῶ περὶ θεσμῶν δεινὴ τελεῖται πάλη,
κι’ ὁ μακαρίτης πόλεμος ἀναίμακτος προβάλλη,
κι’ ἀκούς σπαραξικάρδιον συζήτησιν κι’ εὐφρόσυτον
δι’ ἐποχὰς μεγάλας,
καὶ γίνεται μὲς ‘στὴν Βουλὴν χιλιοστὸν μνημόσυτον
ἐκείνης τῆς φευγάλας,
καὶ γιὰ τοὺς τότε δράσαντας κόβεις πολλὰ καὶ ράβεις,
καὶ ψάλλων πόλεμον παιδρὸν
καὶ δρῶν ἐκ νέου κι’ ἀφεδρῶν
‘στοὺς μὴ πεσόντας μαχητὰς τρανὴ λαμπὰδ’ ἀνάβεις.

“Όταν προετοιμάζονται καὶ πάλι νυκτεράκια
καὶ λένε ‘στὸν Αὐγερινὸ τῆς Πούλιας τὰς τεράκια:
‘πάλι θὰ ‘δῃς ἀπ’ τῇ Βουλῇ νὰ ‘θγαίνουν τὸ ξημέρωμα
φιγούρας γιὰ σιδέρωμα,
πάλι βαθὺ ρουχαλιτὸ κι’ ὡς ‘στὸ πρῶτ’ παρὰταίς,
καὶ πάλι γιὰ τοὺς δεξιούς αὐγὰ καὶ τσοκολάταις,
κι’ οἱ δυστυχεῖς ἀριστεροὶ
μόνο κουλούρια καὶ τυρί».

“Όταν ξανὰ μαρτύριο
ἀρχίζει σὰν κι’ αὐτό,
καὶ πᾶν ‘στὸ καπνιστήριον
καὶ παίζουν τὸν κρυφτό,
καὶ τῶν μεγάλων ἀριθμῶν τοὺς ρέβ’ ἡ γλωσσαλγία,
τί μένει μόνη μας ἐλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν μὲ μάτια φουσκωτὰ καὶ μὲ καταρροὴ
τοὺς ‘βρίσκει τὸ πρῶτ’,
ὅταν, ἐνῶ φωτοβολῇ γλυκὺς Αὐγερινός,
τρία πουλάκια κάθονται ‘στὴν ἑδρὰν καθενός,
κι’ ὅταν εἰς ἑδρὰς ἱερὰς πρὸς δόξαν τῶν ἀλδίων
κοιμᾶτ’ Ἐπιμενίδειον
κάθε σουρτοῦκο φράγκικο καὶ κάθε ‘φουστανέλα
κι’ ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ ‘στὴν καρφὴ κανέλα,
τί μένει μόνη μας ἐλπίς καὶ μόνη νοσταλγία;
ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν ὁ λόγος ὁ μικρὸς κι’ ὁ μέγας ξυγκυκάζεται,
ὅταν ἀπὸ τὸν Ἀδίκον ὁ Δίκαιος νικάται,
ὅταν κυττᾷς τοὺς ἥττονας
νὰ καθβαλοῦν τοὺς κρεῖττονας,
καὶ νὰ κολλοῦν ‘στὸν σβέρκο τῶν σὰν μυίγαις ‘στὰ Σπ
τί μένει μόνη μας ἐλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν κανένα χαλινὸν
‘στὴν γλῶσσαν δὲν ἀνέχεσαι,
καὶ κάθε ρῆμ’ ἀληθινὸν
ψευδὲς τὸ παραδέχεσαι,
κι’ ἀρχίζουν τὰ σοφίσματα Προδίκου καὶ Γοργία,
τί μένει μόνη μας ἐλπίς; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν δὲν ξέρεις πῶς καὶ πού τὴν ὥρα νὰ περάσῃ,
ὅταν δὲν γίνονται χοροὶ, μὴδὲ διασκεδάσεις,
κι’ εἶναι θεάτρων ἔλλειψις καὶ παντελὴς ἀργία,
ποιὰ μόνη διασκεδάσεις; ἡ κωλυσιεργία.

“Όπότεν δὲν σὲ συγκινοῦν οἱ Μπόερς κι’ οἱ Κινέζοι,
ὅπότεν θλίψις κάποτε τὰ στήθη σου πιέζῃ
καὶ σ’ ἐνοχλεῖ τοῦ καφρονεῖ πολλὴ σαχλολογία,
ποιὰ μόνη διασκεδάσεις; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν τὸν νοῦν μας ἀνυψοῖ
Νεφελομάχων στόμα,
ὅταν ψελλίζει ψι ψι ψι
τοῦ μὲν καὶ δὲ τὸ κύμμα,
καὶ τρέχουν Πουλτσινέληδες καὶ θέλουν Ὑπουργεῖν,
τί μόνον μέσον εὐκολόν; ἡ κωλυσιεργία.

“Όταν ἀπέκαμες νὰ λὲς γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσης,
καὶ μέσα ‘στὸν ὀρίζοντα τῆς πολεμάρχου πλάσις
δὲν μένει πλέον τίποτα, πού νὰ τὸ φασκελώσῃς,
τί μόνον ὑπολείπεται κατόπιν τόσης δράσεως
ἀντάξιον μουντζώματος καὶ δρῶν τῇ συνεργείᾳ
γλωσσῶν, χειρῶν καὶ ποδαριῶν; ἡ κωλυσιεργία.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Περικλέτο μου κουλοῦκι,
ρούφα ναργιλέ, τιμποῦκι,
ρίχτο ‘στὸ κουβαρνταλήκι,
βάζε Τούρκικο σαρίκι.

Καιρὸς εἶναι, Περικλέτο, νὰ γελάς, ν’ ἀγᾶλλεσαι...
ὁ Σουλτάνος τοὺς ‘δικούς μας σὲ τραπέζι ‘κάλεσε,
φιλικῶς τοὺς ὑπεδέχθη καὶ τοὺς εἶπε γκέλ μπουντά,
καὶ τοὺς ‘πῆρε καὶ τοὺς ‘πῆγε μὲς ‘στὸν μουσαφίρ-ὄντι.

Μπουγεουρούμ εἰς τὸ τραπέζι, δὸς του καὶ παρουνάκι
κι’ ἐκεῖ πούτρωγαν μὲ κέφι
ὁ Τεφὴκ τὸν λόγον στρέφει
καὶ ‘μιλεῖ γιὰ τὰς συμβάσεις.

‘Αφερὶμ, χρυσὲ Βεζύρη,
τοῦπεν οἱ ‘δικοί μας ὅλοι,



καὶ μαζί του τὸ ποτήρι
ἐτσουγχρίσαν οἱ μαριόλοι.

‘Αφερὶμ, κι’ αὐτὸς τοὺς εἶπε, κι’ ἦλθε ‘στὸ τσακίρ τὸ κέφι,
κι’ ὅλο ‘στοὺς ‘δικούς μας γνέφει,
κι’ ἐτσουγχρίσανε καὶ πάλι τὰ χρυστάλλινα ποτήρια,
κι’ εἶπε πῶς θὰ γίνουν ὅλα τὰ ‘δικὰ μας τὰ χατήρια.

Κι’ ὁ μέγας Πατισᾶχ μόλις ἀνοίξε τὰ χεῖλη
καὶ τοὺς εἶπε—τί χαρά!
πῶς ποθεῖ καὶ λαχταρᾷ
νὰ γενοῦμε πάλι φίλοι.

Βάλε, τζάνουμ Περικλέτο, τὸ σαρίκι σου στραβά,
καὶ κινούρις συμμαχίαις ν’ ἀκονίσῃς τὰ καλέμια,
τοὺς ἐπράταραν πιλάφι, καταίφι, μπακλαβά,
ποῦ δὲν τοὺς ἐπῆγαν γιὰ νὰ ‘δοῦν καὶ τὰ χαρέμια.

“Όταν ἔφαγαν καλὰ
‘ἐπαλωθῆκαν ‘στὸ μεντερί,
καὶ μὲ κάθε Τουρκαλᾶ
τὰ ξανάπαν ἓνα χέρι.
Συμφωνοὶ ‘βρεθήκανε,
ὅλα ‘ξηγηθήκανε,
μιά χαρὰ ‘λυθήκανε,
κι’ ἔτσι χάρις ‘στὸ πρᾶσι τοῦ συμμάχου μας Σουλτάνου
δὲν θὰ ταξιδέψῃ πάλι γιὰ συμβάσεις ὁ Στεφάνου.

Τὰ ζητήματα τὰ τόσα ‘πῆραν τέλος, ἀδελφέ,
καὶ γιὰ τούτα σὰν καὶ πρῶτα δὲν θὰ βάζωμε μαράζι,
καὶ ‘ρωτήσαν τοὺς ‘δικούς μας, ‘πῶς τὸν πίνουν τὸν καφέ;
κι’ ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι: ‘πίνωμ’ ἔξω, δὲν πειράζει.»

Κι’ ὁ μέγας καὶ πολὺς
φεσοφόρος Ὁσμάνλῆς
τοὺς ξανάπε, μπουνταλᾶ,

μὲ γενναίας διαθέσεις
ὅτι θέλει καὶ καλὰ
μὲ Ρωμηοὺς ν' ἀνοίξῃ σχέσεις.

Ἄλλη πάλιν εὐτυχία,
μὲ τοὺς Τούρκους συμμαχία,
φίλα με νὰ σὲ φιλῶ
καὶ γιὰ τοῦτο τὸ καλὸ.

Σχέσεις σφίξει,
σχέσεις δέσει,
γέλα, μίξῃ,
βάλε φέσι.

Νὰ τσουμποῦσι,
νὰ Βεζύρης...
μάδα μουσι
σὰν φρενήρης.

Ὁ σταυρὸς μὲ τὸ φεγγάρι
δρόμο δυνατὸ θὰ πάρῃ,
καὶ 'στὸ μέλλον, βρὲ βερέμη,
νὰ πιλάφι, νὰ χαρέμι,
καὶ κανεῖς μας δὲν θὰ τρέμη
σὰν ἀκούῃ τὸν Ἐτέμη.

Δὲν σοῦ τόλεγα πῶς ὅλα 'στὴν παρῶσαν ἐποχὴν
θὰ βαδίσουν κατ' εὐχὴν;
Τοῦ λοιποῦ καὶ σὺ, βρὲ βλάκα,
πλήρης σθένους, πλήρης θάρρους
ν' ἀκονᾷς τὴν σακαράκα
μοναχὰ γιὰ τοὺς Βουλγάρους.

Π.—

ὦ Πατρίδα,
γέλα, πῆδα.
Νὰ ζιαφέτια,
νὰ σερμπέτια,
νέα φάσις,
κέφι, γέλως,
αἱ συμβάσεις
'πῆραν τέλος.

Θὰ μεθύσω,
θὰ χορέψω,
θὰ γλεντίσω,
θὰ τουρκέψω.

Θὰ 'ξαπλώσω σὲ μεντέρι μὲ τοὺς προὔχοντας τοῦ γένους;
γιὰ φαντάσου, Φασουλῇ,
σὲ τραπέζι νὰ καλῇ
νικητὴς τοὺς νικημένους,
καὶ νὰ θέλῃ μὲ τὸ ζόρι καὶ συμμαχούς νὰ μᾶς κἀνῃ
κί' ὅλο νὰ μᾶς καλοπιάνῃ;

Θαύμασα τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Σουλτάνου τοῦ μαριόλου...
μῆλιν ἀκουσε Ταμεῖον πῶς θὰ κἀνωμε τοῦ Στόλου,
καὶ θὰ γίνουν προσφοραὶ κί' ἀπὸ σένκ κί' ἀπὸ 'μένα,

τὰ 'χρειάστηκε κί' αὐτὸς καὶ τὸν 'πῆγε τρία κί' ἔνω.
Καὶ νὰ ξέρῃς τὸ τραπέζι πῶς ἐγένηκε γι' αὐτὸ,
καὶ φαντάσου, μπεχλιβάνη,
τί τσουμποῦσι θὰ μᾶς κἀνῃ,
σὰν ἀκούσῃ πῶς θὰ γίνῃ καὶ Ταμεῖο γιὰ Στρατό.

Φ.—Καλὰ λές, βρὲ Περικλέτο, τοῦτο θάναι δίχως ἄλλο
καὶ ποσὼς δὲν ἀμφιβάλλω.
Γιὰτί τάχατε προσκλήσεις γιὰ τραπέζια νὰ μᾶς στέλλῃ
καὶ συμμαχούς νὰ μᾶς θέλῃ;
Τοῦτο θάναι δίχως ἄλλο καὶ τὰ λόγια σου μὴ γὰνῃς.
Ὅποιον τρέμεις καὶ φοβάσαι θέλεις φίλο νὰ τὸν κἀνῃς.

(Οἱ δὲ φίλ' οἱ φρενιασμένοι
τραγουδοῦν ἀγκαλιασμένοι.)

ὦ Πατρίς τῶν Πανελλήνων, δέξου μὲ θερμὴν ἀγκαλίαν
πρῶτον σύμμαχον καὶ πάλιν
τὸν δεσπότην τὸν φεσᾶ
καὶ τὸν κᾶθε του Πασσᾶ.

Τί χαρά σου!... τὸν Σουλτάνο θὰ τὸν ἔχῃς ἀποκοῦμπι.
τᾶλλα μούντζωστα καὶ βράστα,
ξαναφώναξε γιαιοῦμπι,
τὰ ποτήρια ξανασπάστα.

ὦ Πατρίς τῶν Πανελλήνων, κί' οἱ φεσάδες μετὰ σοῦ,
χόρευε, κυρὰ φεσοῦ,
πάλι 'στὸ Γιλδιζ στρωμένη,
πάλι γιὰ συμμαχούς πᾶς,
πάλι βγαίνεις μεθυσμένη,
πάλι τὰ ποτήρια σπᾶς.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἀνδρέα Καρκαβίτσα «Παληαῖς Ἀγάπαις», τόμος
λαμπρῶν διηγημάτων ἐκτυπωθεὶς ἀμώμως,
ἔργον δεινοῦ καλάμου, δημιουργοῦ τεχνίτου,
κί' ἐργάτου τῶν γραμμάτων πραγματικῶς ἐγκρίτου.
Γέροντες, ἄνδρες, νέοι, γυναῖκες καὶ κορίτσα,
σᾶς λέω γιὰ καλὸ σας διαβάστε Καρκαβίτσα.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου 'εἰργάσθη τὴν
λαχταριστὴν, πολυτιμὴν, ἐξέχον εἰς τὰ δῶρα,
διαπρεπὲς καὶ πλούσιον εἰς χάρτην, τύπον, κί' ὕλην
ἀδράν, ἀστείαν, σοβαρὰν, χαρτέσαν, ποικίλην.
Ποιήσεις πολυώνυμοι, περὶ καλλιτεχνήματα,
εἰκόνες γλαφυρόταται καὶ γελοιογραφήματα.

Τοῦ Δημητράκοπούλου, τοῦ μάγου Πολυβίου,
«αἱ Δύο Διαθήκαι», χρυσὴ καὶ σιδηρὰ,
μὲ σκέψεις πρωτοτύπου καὶ γνώσεις ἐκ τοῦ βίου,
πολύκροτον βιβλίον μὲ λόγια τσουχτερὰ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλαπῖπα πατριῶτον
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.